

Jeg tog plads, og EXO kravlede op i den docking-station, vi havde svejset fast på skibet. Biot-seglet i min hånd glødede.

”Er du klar, Lukas?” lød EXO’s stemme i mit hoved.

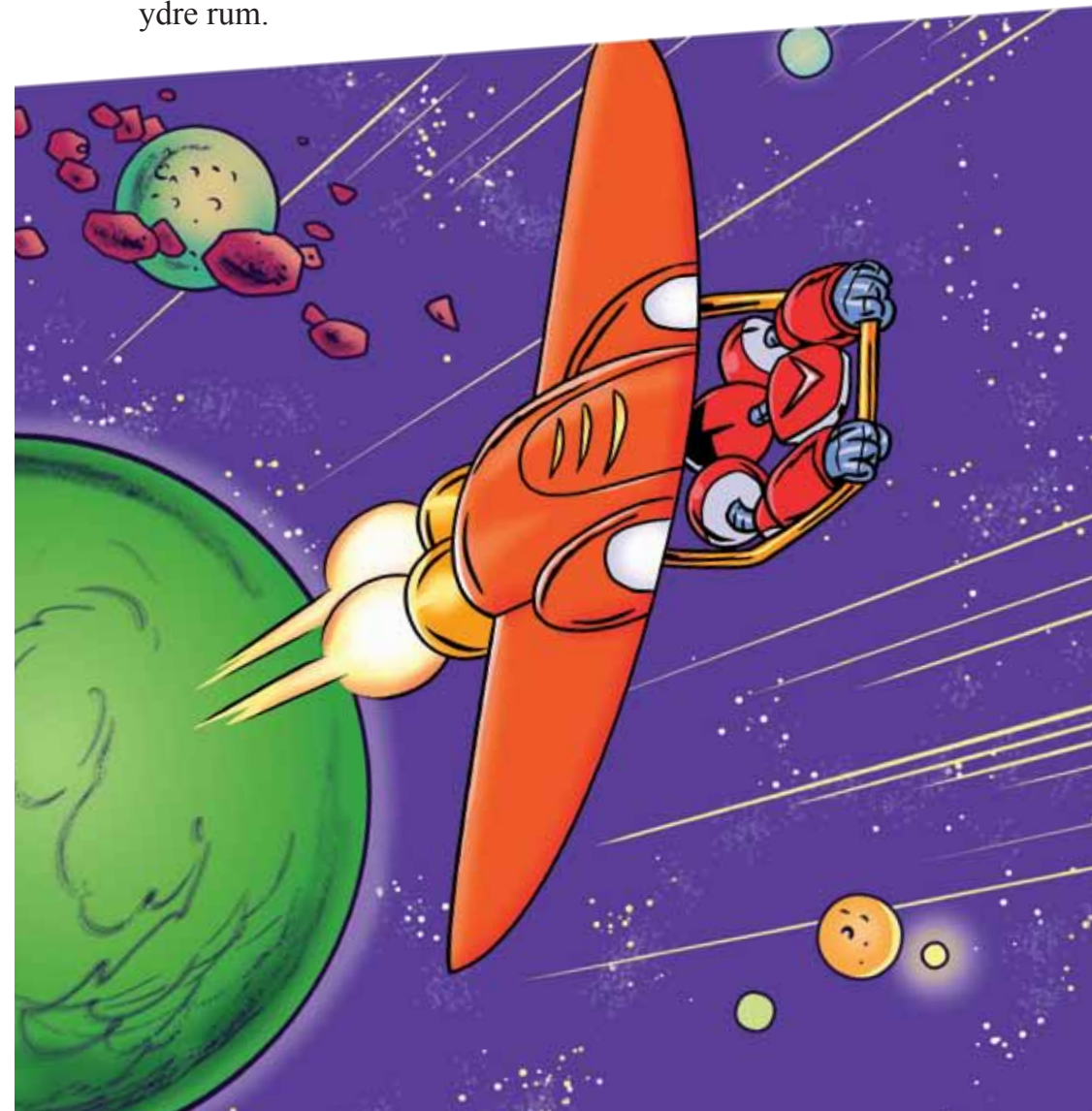
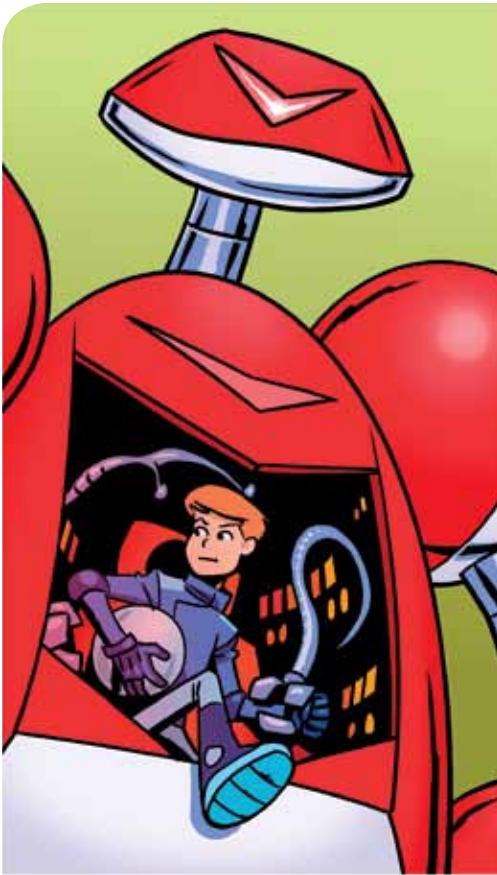
”Jeg har altså aldrig fløjet et rumskib før!” tænkte jeg tilbage.

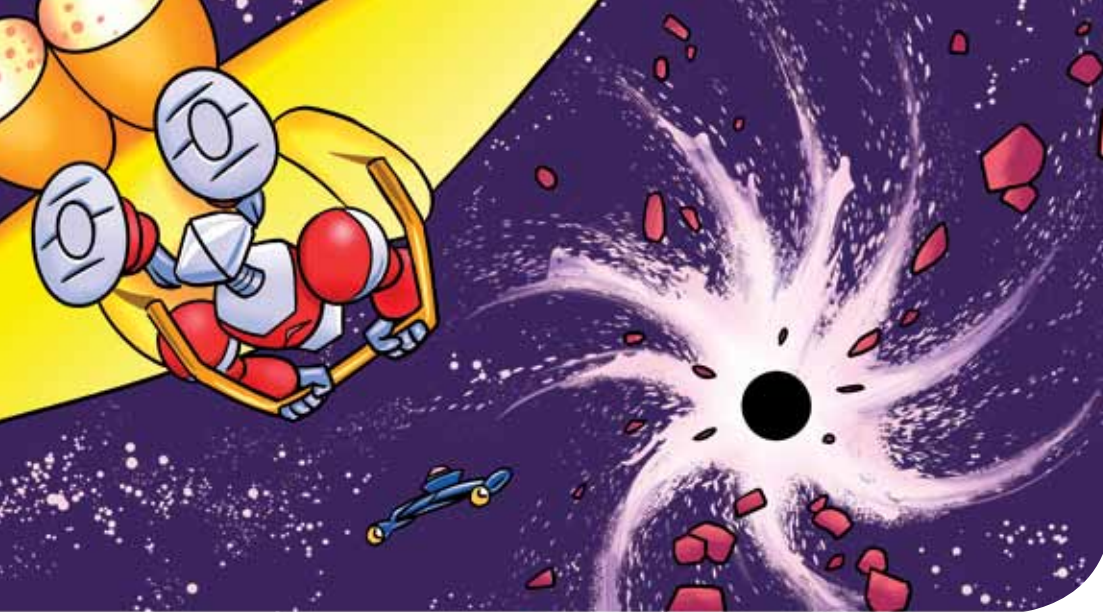
”Det er ikke så svært. Bare stol på dine instinkter. Og lad være med at ramme nogen planeter,” lød svaret.

Suk ... robothumor!

Rumskibets to reaktorer brølede, og langsomt lettede vi.

”Fremad,” tænkte jeg, og så fløj vi af sted mod det ydre rum.

”Lukas og EXO, kan I høre mig?” lød min mors stemme over radioen. ”Pas på! Vi nærmer os et sort hul.”
”Jeg ved det. Men jeg kan også se Multrons skib.”
EXO’s robotsyn zoomede ind.

”Og det har kurs lige hen over det sorte hul.”
”Kom ikke for tæt på! Så bliver vi suget ind,” advarede min mor.

Det var det, Multron regnede med. Han troede ikke, vi turde følge efter ham. ”Fuld kraft frem,” bestemte jeg. ”Ellers slipper han fra os.”
Pludselig lød der et brag. Vi mistede kraft og begyndte at blive trukket hen imod det sorte hul.
”Der er sket en eksplosion i maskinrummet!” råbte min mor.

”Jeg finder ud af, hvad der foregår!” Jeg svævede ud af EXO og over mod luftslusen.

Inde i maskinrummet var der tåget af røg.

Kaptajn Korben og mor var også dukket op.

Korben pegede på en bunke forvredet metal.

”Vores ene reaktor er eksploderet! Vi skulle aldrig have ladet Lukas styre!”

”Lad være med at skyde skylden på ham,” skældte min mor ud. ”Det er jo sabotage! Nogen må have ødelagt den!” Min mor løb hen til den anden reaktor og prøvede at genstarte den.

Pludselig fik jeg øje på en sammensunken skikkelse.

”Toøje!” udrød jeg. Han løftede hovedet. Nu kunne man nærmere kalde ham Enøje. Hvor kom han fra?

”Tåbelige jordboere! I havde så travlt med jeres planer, at I ikke så mig snige mig om bord!” hostede Enøje. ”Jeg mistede et øje, da jeg fik reaktoren til at eksplodere. Men det var det værd! Nu indhenter I aldrig Multron!”

”Din store idiot!” råbte kaptajn Korben. ”Du dør sammen med os andre, når vi ryger ind i det sorte hul!”

”Ja, måske skal jeg dø,” indrømmede Enøje. ”Men det bliver ikke sammen med jer!”

Og så kastede han sig ud i rummet.

Kaptajn Korben løftede øjenbrynene. ”Okay, det havde jeg ikke lige regnet med.”

I det samme fik min mor den anden reaktor i gang.

”Skynd dig tilbage til EXO, Lukas,” sagde hun. ”Måske har vi stadig en chance!”

